

Q. B. V.

DISSERTATIO GRADUALIS,
DE
**VITIIS LITE-
RATORUM**

IN
EXCOLENDIS LINGUIS,

Quam

*Suffragante Ampliff. Senatu Philos. in Regia
Academ. Aboensi,*

SUB PRÆSIDIO

VIRI MAXIME REVERENDI & CELE-
BERRIMI,

MAG. **JOHANNIS
HAARTMAN,**

Log. & Metaph. Prof. Reg. & Ordinarii,
h. t. RECT. MAGNIF.,

Ad publicum Examen modeste defert,
ALUMNUS REGIUS

ANDREAS D. BRAUNER,
Calmariensis.

Ad diem Junii Anni MDCCXXXII.
Loco & Horis consuetis.

S:æ R:æ M:tis
MAGNÆ FIDEI VIRO,

REVERENDISSIMO
PATRI ac DOMINO,
DOMINO
HERMANNO
SCHRÖDER,

S. S. Theol. DOCTORI
CELEBERRIMO,
Inclitæ Diœceseos Calmariensis

EPISCOPO
EMINENTISSIMO,
Consistorii Ecclesiastici

PRÆSIDI
GRAVISSIMO,
Gymnasii Regii Scholarumq;

EPHORO
ADCURATISSIMO,
MÆCENATI MAXIMO.

Quod. Splendidissimum. Tuum. No-
men. Tenui. Huic. Dissertatiun-
culæ. Præfigere. Ausus. Sim.
Fecit. Ille. Favor. Singularis. Quo.
Honestos. Eorum. Conatus. Qui. Lite-
ris. Operam. Navant. Nullo. Non. Tem-
pore. Fovere. Promoverequæ. Soles. Quo.
Et. Ego. Fretus. Tibi. Me. Simul. Ac. Fortu-
nam. Meam. Commendatam. Volo. Cui.
Benignam. Nec. Voluntatem. Nec. Facul-
tatem. Deesse. Satis. Superque. Scio. Am-
plectere. Idcirco. Serena. Fronte. Quæso.
Exiguum. Hocce. Munusculum. Quod.
Tibi. in Submissæ. Pieque. Mentis. Pi-
gnus. Certissimum. Cum. Calidissimo.
Voto. Ut. Supremum. Numen. Servet.
Te. Ingens. Ecclesiæ. Lumen. Salvum.
Et. Incolumem. In. Seros. Felicesque.
Annos. Consecratum. Cupio.

**Reverendissimi Nomi-
nis Tui**

Cultor & Cliens Humillimus,

AND. D. BRAUNER.

*VIRO Admodum REVERENDO atq;
PRÆCLARISSIMO,*

**MAG. ERICO
FLEEGE,**

PASTORI inimitto longe meritissimo,
adjacentis Districtus Præposito Adcura-
tissimo, Affini Honoratissimo, omni
animi veneratione suspiciendo.

*SPECTATISSIMO ac PRUDEN-
TISSIMO VIRO,*

**DN. GIDEONI
HIELLMAN,**

Regiæ Admiralitatis, quæ Caroli Coronæ est, à Ra-
tionibus probatissimo, Affini Per dilecto.

VIRO Prudentia & Integritate Spectatissimo,

DN. CAROLO WIENS,

Officinæ Ferreæ ad Österby Directori Adcuratissi-
mo, Fautori Certissimo.

IN documentum grati & observantis animi pro
cum hocce Exercitium cum ardentissimo omnige-

Admod. Rev. & Specta-

Observantissimus

AND. D.

Plurimum REVERENDO atq; CLA-
RISSIMO VIRO,

DN. ANDREÆ
SWEBILIO,

PASTORI in Åhreby & Hageby
Dignissimo, Avunculo Optimo,
pia mente æternum
Colendo.

SPECTATISSIMO atq; PRUDEN-
TISSIMO VIRO,

DN. JOH. WILHEL.
BOGMAN,

Regiæ Admiralitatis Caroli Coronæ ad Cameram
Militiæ Navalis Secretario solertissimo, Af-
fini Carissimo.

VIRO Fide & Industria Spectabili,
DN. LAUR. BERGH,

Inspectori Sollertissimo, Fautori hono-
rando,

egregiis prorsus in me collatis beneficiis Academi-
niæ felicitatis prosperitatisq; voto dedicat & offert.

tiff. Nominum Vest.

cultor

BRAUNER.

Philosoph. Candidaten Herr ANDREAS BRAUNER.

Så alla Folkslag: bör ju red'lig wänskap wara
Ett band / som binder hoop all' Hiertan
lif' som ett /

At när ens wälgång spörs / the andre samtlig swara:

Dj gläder thetta mehr / än thet öf sielswa stedt.

Kan nu så allment slut för allom them så gioras /

Som kunna sammanstå i en Regerings kropp /

Dör så thet hierta en af häftig glädie, röras /

Som ser thens Glädie: Sol på Him'len stråla opp /

Hvars hierta man har rönt i wänskap til sitt brinna

Och ifrån Barna, ähr themed i wänskap stådt

Samt hållit för stor frögd / at til then Graden hinna /

Then theras Gäder ha' i wänskap / för them nådt?

Ach! jo / jag hördt med frögd af ryktet kring omföras /

At i Ehrs andra prof med Snille wisen fram /

Hr färdig låta Sinn' / ja Blod och Ådror röras

Äf glädie öfwer Ehrs / som en brår från Ehrs flam.

Wälkommen Heders, Dag / GUD låt Ehrs Lager

Gröna /

Som blomstras snart / gie frucht til sene winter tid /

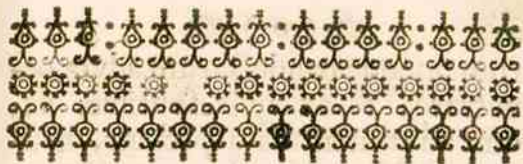
Ja / Himlens Herre Ehrs med ymnog Nåd bekröna /

Dör Dygd / för red' lighet / för möda / swett och id!

Önskas af

Des trogne Wän.

JOHAN, von STROKIRCH.

D. D.

§. I.

Lingvarum studium quam jucundum fit utile atque necessarium, nemo, nisi qui solo sermone â brutis differt, ignorat; quippe quod instrumenta nobis subministrat, quibus pretiosissimos sapientiæ thesauros effodere, liquidissimos eruditionis fontes exhaurire, crassamque, in qua nascimur, barbariem expellere queamus. Veritatem, quæ in aliorum scriptis, præcipue exterorum, latet, quis alius eruere potest, inque suos usus convertere, quam lingvarum cognitione munitus. Qui lingvas callet ipsa sacram

A rum

rum quoque pandectarum adyta penetrare, & ex ipsis fontibus ea, quæ ad salutem suam spectant, haurire potest, quæ alii, non nisi magno cum labore, quærunt ex rivulis; impari etiam fructu. Verum enim vero, ut nihil tam jucundum, utile ac necessarium est, quin abuti eo queamus; ita justum licet sit lingvarum pretium, & cultura earundem valde necessaria, non raro tamen accidit, ut minus hæc suis locis probari queat. Quod fit, cum homines inepte atque morose illis hærent, & fines decentes vel negligunt vel transgrediuntur. Unde delabuntur in vitia, de quibus in præsentiarum aliquid differere constitui; favorem autem Tuum B. L. ambio, ut, si desiderio Tuo minus satisfecero, pro Tuo candore ignoscas & juvenilibus hisce conatibus adsis æquus arbiter.

§. II.

Ad lingvas in genere quod attinet, observavimus jam, quod nihil aliud sint, quam instrumenta, seu media, per quæ in cognitionem scientiarum utilium veniamus, & commode in societate civili vivamus. Et hic est ille finis in quem sunt addiscendæ. Qui proinde majus in eas studium, & uberius temporis spatium, confert, quam ad hunc finem obtinendum necessarium sit, nimio laborat studio, & vitii notam non effugiet, quoniam omne nimium vertitur in vitium. Ut enim ille viator ad propositam metam non pervenit, qui tantum in parandis & contemplandis vehiculis tempus consumit, non sollicitus quomodo in usus illa adplicare & accommodare queat; ita nemo ad propositum eruditionis scopum pervenit, qui perpetuo hæret in consideratione instrumentorum, nisi adplicentur ad solidam rerum

cognitionem. Perpetuus putaminis admirator & scrupulosus spectator nunquam dulcedinem nuclei degustabit; cupiens itaque esse nucleum confringet putamen. Qui lingvis plus justo immoratur, & verba tantum formulasque perpetuo crepat, nunquam ad veram rerum & scientiarum cognitionem deveniet.

§. III.

His prælibatis, prono, quod dicitur, alveo fluit, hujus vitii culpam incurrere quoque eos, qui ut linguam sibi familiarem, constituerent primævam, lites in hunc usque diem agitarunt acerrimas, cum fructum ex ejusmodi altercationibus orbis literatus adhuc viderit nullum. Nec melius sibi consulunt illi, qui, ut evitarent incommoda, quæ ex linguarum multitudine sunt nobis, linguam quādam

dam universalem meditati sunt, illamque possibilem crediderunt, & in characteribus huic lingvæ intervenientibus, excogitandis operam suam collocarunt. Nam præterquam quod ferendum sit æquo animo nobis, quod evitare non possumus, & jam advertamus sapientiæ summi Creatoris, ut tutò credimus, placuisse, laudes suas variis lingvis ac dialectis cani, difficilis istiusmodi lingvæ universalis adplicatio conatum illorum irritum reddere potis est. *Sane, inquit Morhofius, (a), qui linguam universalem moliuntur, in vanum omnes videntur laborare: nam lingua ab uno homine conficta, utut speciosa & in rationibus philosophicis fundata, nullum habet usum, nisi impetrari consensus possit, immo & in characteribus excogitandis, nemo hætenus ita felix fuit, ut ab aliis suos receptos viderit.* Taceo eos, qui ex confusione Babelica certum lingvarum numerum determinare

audent, hocque nimium suam produnt arrogantiam. *Certum enim numerum linguarum constituere impossibile est, & de divisione ac confusione earundem cogitare & se torquere inutile.* (b).

(a.) *In Polyhistore Tom. II. lib. IV. Cap. II. §. 5.* (b.) *Cellarius in Dissert. de fatis latine lingvæ.*

§. IV.

Alii ex nimio in suam vernaculam zelo, reliquas omnes vilipendent, & nihil nisi domi natum, veneratione dignum existimant; alii peccant ingratitude, qui, ut apud nos corruptus ille mos invaluit, quam primum liberi fari incipiunt, Germanicam, Gallicam vel quamvis aliam addiscendam curant, sua neglecta, adeo ut crescentibus annis, peregrinis lingvis scite loqui norint, vernaculam vero, ut indignam rejiciant, & perpetuæ man-

mandent oblivioni. Recte ne an-
 secus judicent alii. Ad priores
 quod attinet, ego quidem omnes
 errare credo, vel ex præpostero
 lingvarum studio, vel etiam præjudi-
 ciis. Habet enim sua elogia Sveco-
 rum, habet Græcorum, habet Ger-
 manorum, habet Gallorum, ha-
 bent omnes & singulæ lingvæ.
 Sapiens in omnibus, mirabilem
 aliquando deprehendet concentum
 utut dissonum forte interdum;
 omnibusque suas laudes, nec ulli
 præ altera lauream concedendam
 esse credet. Sufficit omnes aptas
 esse, ut iisdem DEI cantentur lau-
 des; Salus æterna annuncietur
 suis, & hominum societas confir-
 metur. Nec lingvæ hebrææ vitio
 verti debet parvus radicum nume-
 rus, seu quod una vox plures ha-
 beat significationes. Notum enim
 est, orientales pro calore climatis
 celerrimam amasse pronunciatio-
 nem, ideoque gestu & agitatione

ma-

manuum locutos esse, & cuilibet vocabulo pro conditione rei, distinctionem à reliquis significationibus gestu addidisse, ut auditori adeo familiare fuerit ex gestu rerum vocis sensum cognoscere, ut lectori ex contextu.

§. V.

Ut vero in addiscendis lingvis, unusquisque, ad vitæ genus, cui se dicavit, ante omnia respiciat, necesse est, ita qui pluribus se obruit, quam huic fini conducunt, nimio laborat studio. Qui præter vernaculam, linguam latinam, Græcam, Hebræam & ceteras ad conversationem & commercia cum suis finitimis instituenda, didicit, fatis, qui in sacris operari cupit, in lingvarum studio se profecisse credat. Reliquæ utpote Samaritana, Persica, Turcica, Celtica & ejusdem generis aliæ quibusdam

tan-

tantum profunt. Fateor quidem Pentateuchum lingua Samaritana exaratum inveniri, sed num ne solum hanc ob causam omnes tantum temporis huic lingvæ impendant? Præcipue cum adeo corruptus sit, ut sæpe sacris fontibus contradicat, ut dudum observarunt eruditi. Sunt & alii qui Rabbinicam, Syriacam & Arabicam inutilibus hisce lingvis adnumerare non dubitant, & hoc rationibus haud contemnendis. (C). Rabbinicam vero omni carere usu non ego dixerim, at eam tempus laboremque ei impensum per omnia non rependere semper, est quod firmissime mihi persuasi. Quantum juvat scire ritus & antiquitates Judæorum & sententias Rabbinorum, quas & sine illorum scriptis hodie perspicere nobis integrum esse videtur: tantum nocet, memoriam vana scientia fabularum, commentorum, ejusque generis cimeliis, onera

rare & loco rerum utilium refer-
 cire. Ad Syriacam quod spectat &
 Arabicam, num & illæ cultoribus
 suis per omnia satisfaciant, aliis di-
 judicandum relinquo. Vide, si
 placet, nuper citatum auctorem.
 At, dicis, multa in versionibus istis
 reperiuntur, quæ ad illustranda ea,
 quæ in sacris literis subobscura vi-
 dentur, faciunt? Respondeo: Dul-
 cius ex ipsis bibuntur fontibus
 aquæ. Licet ita videantur, cum
 authenticæ non sint, nemo in ipsa-
 rum verba jurare audet. Cautè
 hic agendum, ne fontes sacri, qui
 tantum Θεοπνευσίας honore gaudent,
 aliquid patiantur, quod certe fit, si
 meliora in aliis nos sine ratione in-
 venturos speramus. Si mediis her-
 meneuticis rectè utamur, omnia è
 fontibus adeo clara evadunt quod
 ad essentialia attinet, ut clariora è
 rivulis quærere frustraneum, immo
 absurdum sit.

(c). Vid.

(C) *Vid. auct. Anonym. in der Kunst, bald, leicht und recht gelehrt zu werden. Franckfurt 1712.*

§. VI.

Sed objiciant nimium linguarum studiosi: in plurium linguarum cognitione solida consistit eruditio, quare si illa reprobetur, etiam hanc improbari necesse est: verum fallunt & falluntur. Solida enim eruditio in cognitione rerum ad felicitatem cum rei publicæ, tum sui ipsius spectantium, earumque dijudicatione consistit. Non qui multas calluere lingvas, sed qui eas, quas callent, recte didicere & in usum contulere, eruditorum in numerum, & qui bono publico profuerunt, relati sunt. Hæc si perpenderint, facile nobis consentient, quod lingvas non propter se, sed

B

pro-

propter aliud discamus. Et si in cognitione multarum lingvarum omnis sita esset eruditio, quid de antiquis Græcis Romanisque, quos artium & scientiarum parentes, principesque nobis venditare solent, sentiendum? quibus tamen miraculi instar erat, homo duarum lingvarum peritus. (d). Quid de Judæorum Rege, quo non sapientiorem vidit mundus, qui tantam rerum naturalium, aliarumque maxime utilium scientiam hauserat, ut etiam in sacris literis inde encomia meruerit, licet destitutus multiplici lingvarum cognitione. Reddat ergo unusquisque sibi familiares eas lingvas, quæ necessario ad finem propositum conducunt, licet paucae illæ sint, & in rectos usus convertat; si postea plures pro conditione rerum & status addere integrum sit, non repugnabo.

(d.) *Galenus II, de different. pulsuum.*

§. VII.

§. VII.

Ad lingvas apud nos cardinales in specie transitis, postulat ordinis ratio, ut à lingua nostra Svecana initium faciamus. Dolum autem est, quod quævis alia magis quorundam arrideat palato quam nostra propria, quo fit, ut, si vel plane non contemnatur, valde tamen depravetur. De Romanis scribit Valerius Maximus, quod, amore vernaculæ adeo religiosi fuerint, ut Græcis nunquam nisi latine responsa dederint, eosque cœgerint per interpretes loqui coram se, nati. (e). Aliter apud nos fieri quotidiana testatur experientia. At alterutra ex parte ne quid nimis, non improbamus eorum industriam, qui in lingua nostra emendanda operam collocarunt; sed veneramur, & ut pergere velint, optamus

mus. Sed cum in orthographia, verborum positu & literarum scriptione, nec non vocum derivatione, nimium sumus scrupulosi, nimio peccamus studio. Bene equidem est, & egregium scriptoris ornamentum sine vitiis orthographicis aliquid literis mandare, sed in illo hærere ridiculum, immo noxium esse nemo negabit. Inutilibus enim hisce qui immoratur, meditationes utiliores & quæ ad rem magis faciunt vel amittit vel perdit facile. Credunt alii paupertati lingvæ Svecanæ esse succurrendum, aut ornamenti quid conciliandum, quando varia peregrina & ex aliorum lingvis mutuò sumpta vocabula eidem immiscent: at frustra; non enim tam egena est vernacula nostra, ut ejusmodi assumptis eam ornare opus sit, quod ii probè norunt, qui eam recte callent. Quin potius efficitur, ut sermo noster, seu

dæ, tot amplissimi etiam auctores explicandi & percurrendi, neglecto stili & sermonis exercitio. Et si stili habetur aliqualis ratio, fit illa imitationibus, in quibus phrasés auctoris & locutiones nobiliores confarciuntur sine respectu ad numerum & justam rerum verborumque connexionem. Quæ sola certe non promovent lingvarum studium, sed remoram in pluribus injiciunt. Manu & ore si excercerentur pueri, & non tam diu in solis regulis grammaticis, immo in ipsa tantum lectione & explicatione hærerent, longe majores, minori temporis spatio, progressus facerent. Non aliter ac lingvæ Gallicæ studiosi, quos uno videmus anno adeo excercitados evadere, ut eam prompte loqui possint. Qui certe non perpetua multorum auctorum lectione, & phrasium excerpendi studio, sed conjuncta, cum continuo loqvendi & scriben-

bendi exercitio, lectioneque aucto-
rum, illum sibi habitum paravére.
Sed lingvæ latinæ studium decem,
quindecim, immo viginti annorum
spatium sibi vindicat, cujus jactura
tum demum cognoscitur, cum ad
superiores facultates aditus patescit.

§. IX.

Romanam excipit lingua Græ-
ca. Habent etiam hujus lingvæ
studiosi, quod non bene per omnia
sapit. Scilicet, quando lites de re-
cta lingvæ græcæ pronuntiatione in-
ter eruditos spargunt, quæ tanta
felicitate agitatae fuerunt, ut ferme
totas respublicas in hunc disputatio-
nis gyrum traxerint, haud memo-
res, quod altera sine dubio in anti-
quæ Græciæ sinu obtinuerit, & al-
tera temporibus magis deperditis &

subjectis Romanorum imperio Græcis, successerit, ^{quæ} supervacanea formatione nominum, verborum & regularum accumulatione sese obruunt. De verbis anomalis, variis græcorum dialectis & accentuum fede, antiquitate & utilitate plus justo sunt scrupulosi. Quibus omnibus, pomis quasi aureis, discendi cupidi, â scopo detinentur, impediuntur; & quibus multi perterriti pedem ab hoc studio retraxerunt. Judicio aliorum relinquo, annon melius sibi prospicerent, si ejusmodi quisquiliis seponerent; attenderent solum modo paucissimas illas radices, quæ â vulgari flectendi modo paululum recedunt, inspiciendo quibus modis & temporibus conveniant, & pretiosissimum tempus in varios & quidem præstantissimos auctores perlegendos impenderent, & ex illis eligerent optima, usuque re-

receptissima observarent. Certè feliciores in his progressus facerent, & non inciderent in regularum inutilium Scyllam, nec definitionum obscurarum & terminorum charybdim. Sed cum in lectione auctorum scrupulosos omnium minutissimarum etiam rerum scrutatores se præbent, sollicitè omnia resolvunt, utilia & minus utilia, phrasés excerpunt, & in qualibet voce emphasin quandam latere sibi persvadent, nimium operantur in lingvæ studio, nec damna inde oriunda evitare queunt.

§. X.

Qui in lingua hebræa, sacros fontes aperiente, laborant studio, in duas abeunt classes. Prima illorum est, qui vix primis, ut ajunt,

labris hebræorum linguam degustavêre, ad facilem & solidam ejus notitiam celeri statim pede progredi amant. Altera eorum, qui jam dum linguam perspectam habent, ad plenioram tamen & interiorem ejus cognitionem adspirant & criticos se gerunt. Priores statim tiro- nes extractione radicum onerant, labor qui multum sane in lectione prima impedit. Obruitur enim memoria illorum multis terminis & vocum cognitione supervacanea, quæ ex lectione continuata clarius, immo facilius & ordine meliori pate- fcent. Saniori consilio hæc relin- quimus provectioribus ætate, qui- bus jam dum principia & fundamen- talis lingvæ in paradigmatis patent. Posteriores vero in radicibus inve- stigandis plus justo solliciti, credunt omnium vocum necessariam esse ra- dicem, literis radicalibus propriis constantem; cum tamen multæ sint

voces, quarum nunquam exstitit radix. Hinc in extremum curren-
tes aut radices fingunt, & quidem
obsoletas, aut in castra aliorum
transiliunt. At, radices obsoletæ
& inusitatæ, termini sunt obscuri
& barbari, quos ignorare melius
est: Nec illos semper secure agere,
qui ex aliis lingvis radices deprome-
re in deliciis habent, ex superiori-
bus colligi potest. Taceo illos,
qui in conficiendis multis regulis &
formationibus in hac etiam lin-
gua nimium fuerunt seduli, omnia,
immo minutissima, sub regularum
imperium revocanda esse creden-
tes. Quibus verba Buxtorfii oppo-
nimus: *Danda in primis opera, ut mo-
dus discendi magis magisque illustretur,
labor minuatur, industria augeatur & ex-
citetur, tanto facilius lingua addiscetur,
quanto præcepta fuerint absolutiora.* (f).
Improbatus etiam eorum est ni-
mius labor, qui ubicunque allegori-
as,

as, & in omnibus singulisque vocibus, præter intentionem Spiritus Sancti, emphaticas quærunt dictiones: sensum hac ratione non erunt, sed inferunt, non sine summa sacri textus injuria. Plura de his, qui cupit, adeat Glassium. (g). Dannhaverum. (h). Aliosque.

(f). *In Præfat. ad Thesaur. Grammaticum.*

(g). *In Philol. sacra.* (h). *In Hermeneutica sacra.*

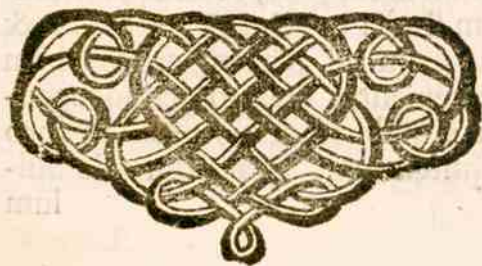
§. XI.

Incommoda & damna, quæ ex inani hocce lingvarum studio in rem publicam eruditam redundant, varia sunt, præcipua tantum notabimus. *Primum* est temporis jactura pretiosissimi, maximum sane ex eo scaturiens damnum. Lingvæ sunt,

sunt, ut supra monuimus, vehicula scientiarum & instrumenta, quibus ad eruditionem penetramus; ergo non plurimum studiorum nostrorum tempus iis impendendum, sed scientiis reservandum. Arcto huic nexu jungitur *secundum*, nempe neglectus rerum. Cum in externis vocibus & terminis plerumque supervacaneis plus justo hærent animi, a feriis avocantur & utilioribus rerum studiis. Via ad veram eruditionem præcluditur, quod non sine gemitu tum demum, quando specimen aliquod eruditionis edere cogimur, cognoscimus sentimusque. Accedit etiam *tertium*, quod in scholis, nimio lingvarum studio vexati, odium in lingvas, ceteraque literarum studia concipiant, recedant & nunquam ad plenam eruditionem perveniant. Quarto loco adducuntur à quibusdam *λογωμαχίαι* in foro disputantium; quæ aliquando nul-
lum

lum alium , quam in æ illud in lin-
guis studium , fontem agnoscunt.
Hinc tot fuitiles sæpe controversiæ,
summa animorum contentione agi-
tata sunt, quibus carere poterat or-
bis eruditus, salva tamen omnis eru-
ditionis laude. Plurimæ etiam in-
ter eruditos rebelliones, ne quidem
â novitatis studiosis essent motæ, ni-
si nimium occasionem præbuisset id
genus lingvarum studium. Sed ma-
num de tabula ; aliis majori erudi-
tionis suppellectile , librorumque
ad paratu instructis uberiores hujus
materiæ deductionem relinquentes.

S. D. G.

Til:
 Sin förtroëna Wän,
 Herr A N D E R S
 B R A U N E R

SWad Skahl förutan fierna år,
 Thet tomt ett Språk och wara plår,
 Som ej rör Saksens qwicka.
 Att toma Låten utan Wett
 A' Skahl, ther man ej fierna sedt,
 Thet wisas här til pricka.

* * * * *

Min Wän, som reder sådan sak,
 Och ty har fått then rätta smak
 Af Lärda Slögders fierna,
 Hos Er ej wettet stadnat har
 Wid bara tonga gomen qwar;
 Er Pallas älskar gierna.

* * * * *

Herr C A N D I D A T, min wärde Wän
 Bland them jag måst har pröfwat än,
 Jag wil af hertat önska
 Til Eder wärda wackra frans
 Just all then heder, löffa, glans,
 Hwar med Er Att fått grönska.

J. COLLIN.

